

touto společností ujednaných, ale zase jen tehdy, šlo-li o obchody, které likvidatoři směli nově ujednat. Ustanovení, že likvidatoři mohou uzavřít nové právní jednání jen za účelem skončení obchodů dosud nevyřízených, působí také na venek proti třetím osobám v ten způsob, že nový obchod jest jen tehdy platný, stal-li se za zmíněným již účelem, leč že by bylo prokázáno, že spolusmluvník, vynaloživ náležitou péči, byl oprávněn mít za to, že jde o obchod, spadající v rámec přípustné činnosti likvidatorů (srov. Staub-Pisko § 8 při čl. 137 obch. zák.). Otázku promlčení lze řešit teprve, až budou zjištěny skutkové předpoklady vzniku sporné pohledávky a případného jejího uznání žalovaným samým, jímž se odvolací soud vůbec nezabýval. Nepovšimnutou zůstala také námitka žalovaného, že ve vyrovnacím řízení bylo ustanoveno, že veškeré pohledávky má zaplatiti Dr. Richard A., jakož i okolnost, že žalovaný popřel i výši uplatněné pohledávky. Poněvadž dovolací soud nemá potřebného skutkového zjištění ve směrech již naznačených, nemohl ihned ve věci rozhodnouti a proto nezbylo, než aby nejen rozsudek odvolacího soudu, nýbrž i rozsudek soudu první stolice, jenž již těmito vadami byl zasažen, byly zrušeny a věc vrácena soudu procesnímu, by po případném dalším jednání znovu rozhodl.

Čís. 11386.

Prohlásil-li žalobce v žalobě o zaplacení peněžité pohledávky, že se žalovaný může osvoboditi od zažalovaného plnění v penězích dodáním určitého množství cenných papírů, nejde o případ § 410 c. ř. s. a nelze tuto nabídku pojmáti do rozsudku. Se stanoviska civilního soudního řádu (nejmē § 235 c. ř. s.) není závady, by žalobce od ní neupustil. Nabídka ta jest nabídkou hmotněprávní podle § 861 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. února 1932, R I 1106/31.)

Soud první stolice zamítl návrh žalovaného, by nebyla připuštěna nová úprava žalobní prosby učiněné žalobcem při ústním jednání dne 11. ledna 1930 v ten způsob, že žalobce upouští od toho, že by se žalovaný mohl zprostiti zaplacení 1,072.240 Kč dodáním 2.062 akcií. Důvody: Soud návrh žalované strany zamítl a novou úpravu žalobní prosby připustil, ježto v souzeném případě nejde o změnu žaloby, jak tvrdí žalovaná strana, nýbrž jen o omezení žalobní žádosti alternativní, což není podle § 235 čtvrtý odstavec c. ř. s. považovati za změnu žaloby. Rekursní soud vyhověl návrhu žalovaného a nepřipustil řečenou novou úpravu žalobního návrhu. Důvody: Strana žalující domáhá se žalobou zaplacení 1,072.240 Kč s přísl., prohlašujíc, že se žalovaní mohou zaplacení zprostiti dodáním 2.062 kusů akcií firmy S. Prohlášení toto není požadavkem alternativního plnění, nýbrž nabídkou žalované straně, jímž se jí dává možnost, by se alternativním plněním zbavila zažalovaného plnění. Tuto nabídku nelze ovšem zařaditi pod ustanovení § 410 c. ř. s., které má na mysli jen alternativní

plnění peněžité a předpisuje, by možnost tohoto plnění byla pojata do rozsudku. Nabídce té nelze rozuměti jinak, než že žalovanému přísluší právo uspokojiti žalobce jiným způsobem a že žalující strana možnost tohoto plnění mu poskytuje až do lhůty § 12 ex. ř., tedy až do skutečného plnění a že také až do této doby vyhrazuje žalovaným rozhodnutí o nabídce. Není ovšem správný názor žalované strany, že změna žaloby není přípustna, omezí-li se žádání žalobní ve hlavní věci, jakž plyne z ustanovení § 235 c. ř. s., než podle názoru odvolacího soudu nemůže žalující strana bez svolení žalované strany na oprávnění žalovaného nic měniti, leda že by od žalobního žádání upustila. Pokud jde o povahu prohlášení žalující strany, má význam jen jako změna žaloby, kterou bez svolení žalované strany podle § 235 odstavec první a druhý c. ř. s. nelze připustiti. Ustanovení § 235 odstavec druhý a třetí c. ř. s. vzhledem k povaze věci použiti nelze.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. Jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že tu nejde o případ § 410 c. ř. s., neboť žalobní prosba zní na odsouzení žalovaných k zaplacení peněžité částky, kdežto § 410 c. ř. s. předpokládá, že se v rozsudku přisuzuje předmět, který nezáleží v peněžité sumě. Než, prohlásila-li žalobkyně v žalobě, že se žalovaní mohou osvoboditi od plnění zažalované peněžité částky dodáním určitého množství akcií firmy S., nemohla by býti tato nabídka pojata do rozsudku právě proto, že tu není předpokladů § 410 c. ř. s. a jest tudíž po stránce procesuální úplně bezvýznamná. Nemůže tedy býti překážkou se stanoviska civilního řádu soudního, obzvláště podle § 235 c. ř. s., by žalobkyně od ní neupustila. Onu nabídku jest považovati za nabídku hmotně-právní podle § 861 obč. zák. a v tomto směru se ponechává žalovaným, by ve sporu po případě namítali, že ji platně přijali a že tímto způsobem byl právní poměr mezi stranami upraven. Dovolacímu rekursu bylo proto vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 11387.

Nebyla-li v usnesení o zabavení nároku doručeném poddlužníkovi výslovná záповěď plnění, nebylo zabavení vykonáno. Lhostejno, že poddlužník měl za to, že doručené mu usnesení obsahuje mlčky i záповěď plnění.

(Rozh. ze dne 6. února 1932, Rv I 1713/30.)

K vydobytí nároku proti firmě R. byla povolena exekuce zabavením nároku dlužnice proti československému železničnímu eráru na vydání cisternového vozu. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se firma S. (jež byla totožna s firmou R.) na československém eráru vydání cisternového